

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3225/2020
Гзз1 12/2020
02.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Зарић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство финансија, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији и захтеву за заштиту законитости тужиоца, изјављеним против решења Апелационог суда у Београду Гж 5553/16 од 01.12.2016. године, у седници одржаној 02.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 5553/16 од 01.12.2016. године у делу става првог изреке којим је одбијена жалба тужиоца и потврђено решење Вишег суда у Београду П 101/14 од 23.09.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Гж 5553/16 од 01.12.2016. године у делу става првог изреке којим је одбијена жалба тужиоца и потврђено решење Вишег суда у Београду П 101/14 од 01.06.2016. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости тужиоца изјављен против решења Апелационог суда у Београду Гж 5553/16 од 01.12.2016. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду П 101/14 од 23.09.2014. године утврђено је да се тужба сматра повученом, а решењем истог суда П 101/14 од 01.06.2016. године одбачен је, као неблагоприятан предлог тужиоца за враћање у пређашње стање, поднет 14.10.2014. године. Решењем Вишег суда у Београду П 101/14 од 03.11.2016. године обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 45.000,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Београду Гж 5553/16 од 01.12.2016. године, ставом првим изреке одбијене су жалбе тужиоца и потврђено је решење Вишег суда у Београду П 101/14 од 23.09.2014. године и решење од 01.06.2016. године. Ставом другим изреке укинута је решење Вишег суда у Београду П 101/14 од 03.11.2016. године и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против решења донетог у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, као и захтев за заштиту законитости.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у делу којим је одлучено о жалби на решење којим је утврђено да се тужба сматра повученом, применом члана 408. у вези члана 420. став 6. ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је нашао да ревизија тужиоца у том делу није основана.

У поступку није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, док се на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом одређено не указује.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, првостепени суд је поступајући по тужби коју је тужилац поднео ради накнаде штете, против тужене заказао рочиште за 23.09.2014. године, са кога су изостали тужилац и заступник тужене, који иако уредно позвани, свој изостанак нису оправдали, па је у смислу одредбе члана 311. став 2. ЗПП донео решење којим је утврдио да се тужба сматра повученом. Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је побијаном одлуком одбијена жалба тужиоца и потврђено решење којим је утврђено да се тужба сматра повученом.

Наиме, одредбом члана 311. став 2. Закона о парничном поступку, прописано је да се тужба сматра повученом ако са рочишта за главну расправу неоправдано изостану и тужилац и тужени. Имајући у виду да су тужилац и законски заступник тужене уредно позвани на рочиште заказано за 23.09.2014. године (према повратницама здруженим списима предмета), то одсуство тужиоца, као и супротне стране (законског заступника тужене), који су уредно позвани а своје одсуство претходно нису оправдали, производи правно дејство из члана 311. став 2. ЗПП, по којој се тужба сматра повученом.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. у вези члана 420. став 6. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у преосталом делу, на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца изјављена против дела правноснажног решења другостепеног суда, којим је одлучено о предлогу за враћање у пређашње стање, није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП, прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан.

У конкретном случају побијаним другостепеном одлуком одбијена је жалба тужиоца изјављена и против првостепеног решења којим је одбачен предлог за враћање у пређашње стање, што значи против решења којим се поступак правноснажно не окончава, па ревизија против правноснажне одлуке, у овом делу није дозвољена, применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, а на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност захтева за заштиту законитости, применом одредаба Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да захтев није дозвољен.

Наиме, захтев за заштиту законитости, као правни лек био је предвиђен одредабама члана 413. до 421. Закона о парничном поступку, објављеном у „Службеном гласнику РС“ број 125/04 и 111/09.

Дана 01.02.2012. године ступио је на снагу нови Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), којим је у члану 507. став 1. одређено да даном ступања на снагу овог закона престаје да важи Закон о парничном поступку објављен у „Службеном гласнику РС“ број 125/04 и 111/09. Нови Закон о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11, са изменама), захтев за заштиту законитости не предвиђа ни као редовно, ни као ванредно правно средство (правни лек).

Имајући у виду изнето, односно да је тужба у конкретном случају поднета 27.02.2014. године, дакле након 01.02.2012. године као дана ступања на снагу новог Закона о парничном поступку, што значи да се на парнични поступак у овој правној ствари примењују одредбе новог Закона о парничном поступку, којим захтев за заштиту законитости није предвиђен као правно средство којим се може побијати правноснажна пресуда, то је и изјављени захтев за заштиту законитости тужиоца недозвољен.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић